

som tidligere have været bragte i Forslag, og som tidligere Regjeringer bestandig have udtalt sig imod, vilde have Udfigt til praktisk at gennemføre et saadant Forslag (Berg; Ja!) Det ærede Medlem troer det; jeg troer det, ikke; men jeg opgiver ethvert Forsøg paa at overbevise ham herom. Men hortsæet herfra kan jeg ikke Andet end være enig i, hvad der som sagt ikke blot er blevet gjort gjældende i Kirkecommissionen, men ogsaa tidligere fra flere Sider her i Salen, at man ikke skulde, saa at sige, overføre ethvert Baand, hvad Lønningen angaaer, mellem Præsten og Menigheden, og dette er netop en Betragtning, som for mig har haft noget meget Overbevisende. Skjøndt jeg ikke tør, saaledes som det undertiden sseer her, tale i Folkets Navn eller paastaae, at jeg kjender hele Folkets Mening, har dog ogsaa jeg efter fattig Veilighed søgt at skaffe mig nogen Kundskab om, hvad den virkelige Anskuelse er herom paa de Steder, hvor jeg har haft Veilighed til at komme, og jeg maa da sige, at, hvor jeg har haft Veilighed til for Alvor at tale om og drøfte disse Spørgsmaal med Folk her i Landet — og jeg sigter ikke herved til Kjøbstæderne eller Kjøbenhavn, men til Folk paa Landet —, saa er det forekommet mig, at den Tanke just ikke har været tiltalende for dem, at de skulde indbetale de Midler, som de hidtil have seet tilflyde deres egen kirkelige Embedsmand, i Statskassen, for at de ad en Omvei for en Deel kunde komme andre Steder i Landet tilgode. Det er forekommet mig at være en Ordning, som ikke har tiltalt Fleerheden. Man synes jo derhos at erkjende fra de allerfleste Sider, at man dog i alt Fald ikke heelt igjennem uden Undtagelse kan faae Præsternes Lønningsforhold ordnede accurat paa samme Maade, som andre Embedsmænds Lønningsforhold ere ordnede. Selv det ærede Medlem, som fastholder Pengelønnen saa stærkt, og som vil have Tienden til at flyde ind i Statskassen, mener dog for det Første, at man ikke skal forbyde Præsterne at modtage Offer og Accidentser, og for det Andet, at Præsten skal have en mindre Jordlob foruden fri Voltig og Have. Ganstke vist have enkelte Stemmer rejst sig for, at Præsten slet ikke skal have nogen saadan

Lønning, men hidtil har det dog været den almindelige Anskuelse, at det af forffjellige Hensyn, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, er rettest, at Præsten dog har nogen Jord, og dette Jordtilliggende, hvad enten det nu er mere eller mindre, er dog Noget, som maa betragtes som en Deel af hans Lønning, og hvortil intet Tilsvarende findes hos de fleste andre Embedmænd. Men forøvrigt — dette giver et æret Medlem her i Nærheden mig Anledning til at bemærke — hvor stærkt man end har troet at burde gennemføre Embedsmændenes Lønning ved faste bestemte Lønninger, saa er der dog paa forffjellige Punkter blevet noget tilbage af den Lønningsmaade ved Indtægter af local Natur. Dette gjælder saaledes baade med Hensyn til Amtmænd og med Hensyn til Retsbetjente, men dette hører til de Enkeltheder, hvorpaa jeg for Dieblisset ikke skal komme ind. Jeg berørte, at der er en Klasse af Indtægter, som man fra ingen Side har villet afskære Præsterne Multigheden af at faae, nemlig Offer og Accidentser, og dette giver mig Anledning til at berigtige en Vildfarelse, som er fremkommen fra enkelte Sider. Man har sagt med Hensyn til § 8 i Lovforslaget, med hvis væsentlige Indhold man iøvrigt er tilfreds — og det vilde ogsaa have været underligt, om man ikke var det, da den omhandler et Punkt, hvorom man tidligere her i Rigsdagen har været fuldt enig —, at man kunde gjøre denne Paragraph meget simplere ved at sige, at det tvungne Offer skal ophøre, saa at Offer og Accidentser fremtidig blive en frivillig Sag. Dette er en Feiltagelse, som — det maa være mig tilladt at sige det — viser, at man dog ikke fra Grunden har undersøgt det Spørgsmaal, hvorom her er Tale. Jeg skal tillade mig at oplæse en Paragraph i vor Straffelov, nemlig § 117. Den lyder saaledes: „Den Embedsmand, som fordrer, modtager eller lader sig tilfise Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, for sine Embedshandlinger, dog uden iøvrigt derved at krænte nogen Embedspligt, straffes med Bøder, ikke under 50 Rd., simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse.“ Derksom man altsaa ganstke simpelt udtalte i Loven, at Offer og Accidentser